

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτων απαριθμούντες χρόνον
έδαρμένον και πάλιν στην γην των Παρθενώνων

Χίλια κι' ενιακόσια και δεκαοκτώ.
νάσαι τὸ Ταμείο σ' ἔλους ἀνακτά.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόξυμῆ.
Συνδρομὴ γὰ κάθε χρόνο—ὄκτω φράγκα εἶναι μόν.
Γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και ἅ τ' ὀ γέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός αἰμοῦσου τοιαυτῆ
ὅτι πωλοῦμεν σήματα «Ρομηροῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ἴσως ἀπ' ἔξω θέλει
ἀνδρὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίον τέλη.

Τέσσαρες μῆνος Ἀυγούστου,
λίωσαι πάλης ἀνηκούστου.

Χίλια τετρακόσια και τριαντάενα,
κάποιοι Πρώτσοων μούτρα φαίνονται σπασμένα.

**Ὁπτακία τρελλῆ
τοῦ τρελλοῦ Φασουλιῆ**

Κ' ἔν τούτοις ὅλα τὰ τῆ· γῆς τὰ ξέρουνε κ' ἐκεῖ...
ἐμαθαν πὼς ὁ Δούσημνης εἶναι ἴτην Κοραϊκῆ.

Φ.— Φίλε μου κτριναῖρη,
μὲ μίαν φοδερὴν τρόμου
γῆς εἶδα στὸνειρό μου
πὼς βρέθηκα στὸν Ἀρη.

Ἐμάθαν πὼς τὴν Ἀντιάνε τὴν παραφοβερίσαμε,
ἐμαθαν πὼς μὲ θούρια
πόλεις, χωριὰ και φροούρια
στὸν Βουλιγαρο γαρίσαμε.

Π.— Ποῦ βρέθηκες, ψωρίτη;
Φ.— Στὸν Ἀρη τὸν πλανήτη.

Ἐμαθαν πὼς ἀφίβησαν κ' ἀπὸ τὰ καλοκόβια,
κ' εἶναι πολὺ περιεργον κ' ἀπίστευτον ἀλήθεια
πὼς ξέρουνε κ' ἐκεῖ ψηλὰ τ' ἔγινεκε ἔδω κάτω,
και μάλιστα στὸν Ἀθηῶν τὸ πάλαι Δεσποτατό,
κ' ἄρχισε κάποιος εὐφραδῆς ἀήθης νὰ λή
ἐκεῖνα τάλησημόνητα τοῦ Νοσηβίου κλέη.

Εἶδα πὼς κ' ἐκεῖ πέρα μ' ἐγνώριζαν πρὸ χρόνων,
κ' ἐφώναξαν πολλοί:
καλῶς στὸν Φασουλιῆ,
και πὼς ἐκ τῆς καλλιῆδος μᾶς ἤλθες τὼν κλανιδιώνων;

Π.— Πὼς διάβολο τὰ ξέρουν... μὴ τάχατε κ' ἐκεῖ
καμμία προπαγάνα μ' ἔπικε Γερμανικῆ;
Φ.— Ποιὸς ξέρει τὴ συμβαίνει, κ' ἔν τούτοις ἐνημέω
τοὺς βοῆζα στὰ δικά μας, ἀκόμη και τοὺς γέροους.

Πὼς ἤλθα μὴ ρωτᾶτε... σ' ἰχάθηκα τὴν γῆν,
δυστυχῶν μεγάλων ἀκένωτον πηγῆν,
κ' ἤλθα κ' ἔγὼ στὸν Ἀρη λιγάκι νὰ σ' ἀχάσω
πρὶν τὸ μαζιό μου χάσω
και τρελλαθῶ μ' ἐκείνους
τοὺς φοβερούς γῆνους.

Εἶδα κ' ἐκεῖ βοῆ Περσιῆ, πολλοὺς χοντροκεφάλους
και βόδια και βουβάλους.

Ἄληθινὸ μυστήριον και τρῦτο, φαιμαρόνον
κ' ἔγὼ τοὺς ρώτησα θοασῆς:
μῆπως ἀκούσατε και σεις,
γιὰ κάποιον Σῆν Βαρόνον

Κι' ἔκιντα τὰ ζωντόβολα κι' ἔκειν' οἱ χοντροβούβαιοι
 μὲ γέλοιο μούπανε τρελλά:
 γνωρίζομε πολὺ καλά
 κι' αὐτόν· καὶ τὴν Κουτούβαλη.

Π. — Ἄλλ' ἔκοτα μυστήρια, μωρὲ χοντακωμένε.
 Φ. — Τὸν ξέρεις τὸν Κάϊσαρ; ... τὸν ξέροιμε, μού λέ-
 [νε.]

Λοιπὸν ἀφοῦ τὸν ξέρεις πρέπει καὶ σεῖς στὸν Ἄρη
 νὰ λούσετε πατόκορφα τοῦτον τὸν μακελλάρη.

Αὐτὸς, ποὺ διόλου δὲν ποιεῖ,
 αὐτὸς ποῦ θέλει νὰ γενῆ
 τῆς οἰκουμένης κύριος.

Τοῦτος ὁ Κάϊσαρ ὁ τρανός,
 ὁ Χοεντζίλλεγὸν ὁ κλεινός,
 ὁ πρῶτος ἀλιτήριος.

Τοῦτος ὁ κοσμαγιάτης ἐρήμωσε νυμφῶνας
 σφριγῶσης γονιμότητος,
 κι' ἄλλ' ὄφρον ἐξαπέλυσε θυέλλας καὶ τυφῶνας
 κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τοῦ φωνάζει κι' ἕνας κι' ἄλλος τὴν μανία του νὰ πνί-
 καὶ τὰ μάτια του ν' ἀνοίξη, (ξη)
 καὶ πατὰ νὰ προσκαίλῃ γνωστικὸ νὰ τὸν διαβῆση
 καὶ ταῦτ' ἂν κατεβῆση.

Πλὴν ἐκεῖνος τὸν γαβὰ του,
 τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι,
 καὶ φομιὰς ἢ Γερμανία.

Δὲν ἀνοίγει τὰ γκαβὰ του
 γιὰ νὰ δῆ ποῦ θὰ τὸν φέρη
 τίποτα μεγάλομανία.

Τοῦτος χάλασε τὴν ὄψιν κάθε πλάσεως ὠραίας,
 καὶ σὺν τοβραγεῖ νὰ κἀνῃ τὸν ἀστείο τῆς παρέας,
 βάζει τοὺς Καγκιλιάρους κι' ἄλλα τὰλλα του κοπέλια
 νὰ προτείνουιν διαφόρους
 Ἰλαρὰς εἰρήνης, ὄρους,
 καὶ μικροὶ μεγάλοι τότε ξεκαρδιζόνται στὰ γέλοια.

Π. — Πολὺ καλά τοὺς τάπερ
 καὶ θὰ σοῦ δώσω φάτιας.

Φ. — Πολὺ καλά τοὺς τάπα,
 καὶ χάσκοντες ἐκεῖνοι
 περὶ πολλῶν μ' ἐρώτησαν.

Κι' ὅταν καὶ γιὰ τοῦ Πάπα
 τοὺς εἶπα τὴν εἰρήνη
 μὲ κατεχειροκρότησαν.

Καὶ μέσα στὸ διάλεμμα βαθείας οἰωπῆς
 κάποιος ἐμπρός μου σταματᾷ

καὶ μοῦ φωνάζει δυνατὰ:
 καὶ γιὰ τὴν Μπόρσα τίποτα δὲν ἔχεις νὰ μὲς πῆς;

Τι νὰ σὰς πῶ! γι' αὐτὴν, παιδιά, μὲς ἔπιασε ντελιριο,
 καὶ σήμερα κουτσοὶ στραβοὶ
 καὶ φρόνμοι καὶ παλαβοὶ
 πᾶν στὸ Χρηματιστήριον.

Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, λογιῆς λογιῆς ἀσκέρι,
 τρέχουν' στὴ Μπόρσα τὴν ἀγῆ καὶ κάνουνε κατῆρι
 μὲ στερεὰν ἀπόφασιν νὰ θησαυρίσουν δλοῖ
 καὶ δίχως κἀπο νῆχοννε γεμῆτο ποστοφῶλι.

Κι' ὅποιος ἐσκέφθη μούτσουνο ν' ἀναδειχθῆ μεγάλο
 κι' ἐπιθυμεῖ τοῦ πλουτισμοῦ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον,
 αὐτὸς δὲν ἔχει σήμερα νὰ κἀνῃ τίποτ' ἄλλο
 παρὰ νὰ στέη διαρκῶς μῆρὸς στὸ Χρηματιστήριον.

Ἐπάθανε παροξυσμοὺς
 γιὰ Μπόρσα κι' οἱ ζητιάνοι,
 κι' ὁ πλοῦτος ἀιρηθιασμοὺς
 καὶ σὲ ζητιάνους κάνει.

Ἐμπρὸς στὴν Μπόρσα σταματοῦν
 καὶ κάνουν μακροβούτια ...
 τὶ κοσμογοιλιασά!..

Κι' ὄποιον ἐβρίσκουν τὸν ῥωτόυν:
 πῶς πᾶνε τὰ μαροῦτεια,
 πῶς πᾶνε τὰ κρασιά.

Κανένας δὲν ζητᾷ ψωμί,
 πῆραν γιὰ πλοῦτη φόρα
 μικρὰ μεγάλα τζάσια.

Καὶ χρυσορροῖα ποταμοὶ
 θὰ διαρροῦν τώρα
 ἀπ' ὄλων τὰ μπατζίρια.

Ἄλλ' ὄμως καὶ γιὰ Τρά τεζιας εἶναι μεγάλη φούρια
 καὶ κάθε λίγο ξιφνικὰ φτυτόνει μιὰ καινούρια.
 Κι' ἐγὼ, παιδιά, τὸ πλοῦτη μὲν σὺν βλ. δικας μὲ πατέν-
 δὲν ξέρω πρὸς ἀσφάλειαν ποῦ νὰ τὰ πρωτοβάλω, [τα
 κι' ἂν δῆτε διακονιάρηδες νῆχουν κρυφῆ κουβέντα
 κάποια καινούρια Τράπεζα θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

Μὲ μιὰ δίψα πλοῦτου κόποςος πολεμεῖ,
 τρέξετε σὰ Μπόρσας, νῆ' ἄς γίνουιν δλα,
 κι' ἀπὸ τόφ' ἄς κάνουν δλοῖ δοκμῆ
 πῶς μποροῦν νὰ ρέξουν ὑπερφυροβῶλα.

Τέτοια τοὺς εἶπα, Περικλῆ, ψυχραῖμος; κι' ἀταρχῶς,
 κι' ἔξάπησα κι' ἐυρέθηκα στὸ στρώμα μου μὲ νόθος
 Π. — Καὶ τί' κατάλαβε μ' αὐτούς, ποῦ κατοικοῦν τὸν
 [Ἄρη]

Φ. — Πῶς ἔχουν τοῦτοι τόνομα κι' ἔχομ' ἐμεῖς τὴ χάρι,
 Π. — Ἐφ' Φ καὶ δέξου; Φάσουλη, τὸ τακτικὸ στηλιάρι.